

ния успех да го склоня да ме устрои среща с Вапцаров. Бързо влязох в килията му. Това беше след един "активен" разпит за него. Вапцаров лежеше като безжизнен труп на пода. Но щом ме видя веднага се оживи и с големи усилия се надигна и подире на якати. Първата му дума беше тормозят ли ме:

- Много ще те моля - ми каза той - ако те обвиняват в нещо и ако те измъчват да казваш, че за всичко съм виновен аз." След такива ужасни страдания той беше готов да понесе още!

Отговорих му, че това не съм направила и че няма да го направя.

- Но защо, ти и без това ~~не~~ си ~~идеално~~ заради мен тук".

След това бързо ме изпрати с думите: "

- Моля ти се повече не идвай при мен. Пази се. Ще те пребият".

Цялото свиждане трая, може би минута или две, но то така дълбоко ме разстрои, че не заспах цяла нощ, а дни и нощи наред не можах да дойда в нормалното си състояние. Аз сега от близо видях колко жестоко бе измъчван Вапцаров. И с разума си и със сърцето си и с цялата си човешка природа не можех да преживя и да се примиря с жестоката действителност на този прекрасен човек. Такава умраза и такова силно чувство на отмъщение ме обхвана, че дори видимо си представях, как аз бих се разправила с тия лъдоеди, изчадия на човешкия род. Само за няколко дни бяха успели да го смажат до такава степен, че почти не можеше без чужда помощ да се повдигне.

За последен път в полицията видях Вапцаров на 24 март, когато в суматохата, по интернирването ни, можах да говоря с него през затворената врата. Той вече знаеше, че ще ме интернират и отново изрази съжаление, че по негова вина съм загубила. Не му

Шар